

K.E.Bliss:
Édesapám „pénztárcája“

Ki így, ki úgy szeret
Ki, hogy látja az életet.
Sokáig harcoltam ellene és vele
Valahogy mindketten örömünket leltük benne.

Ő mindig annyit adott magából,
Amennyi előbújt a pénztárcából.
Ő így szeret és így törődik velem
S hiszi, hogy ezért szeretem.

Pedig mikor az ablakból nézem őt
Ahogy válogatja a szőlővesszőt,
Őszbe fut már a haja, mozgása lassú
Sokszor marad az arcán ott a bú.

Ilyenkor őt látom, bemegy a pincébe
Melyet szorgosan épített két keze.
Borral kínálja a barátokat
S piros orcát varázsol nekik a késői fuvallat.

Ilyenkor nincs sehol a híres pénztárca
Amely neki a szeretet záloga.
Nincs kéznél, mert nem látja, hogy őt figyelem
És nem tudja, hogy mennyire szeretem.

S ha megjövünk a szőlősből, hol a töveket gondozván
Éled az új bor az ő keze nyomán,
Előveszi a pénztárcát, mert kérni nem szeret
Mi így játszunk az életet.

Kezét már nehezen emeli,
Az idős kor már egy ideje kergeti.
De fut előle, szalad fürgén, a kerteken át,
Csak el ne hagyja a pénztárcáját!

Mit fog akkor adni, hisz nem tudja,
Hogy szeretetét hogyan mutassa.
Ez egy buta játék, egy ócska bohózat
De ez köztünk a szívkapcsolat.

S ha az éjszaka közénk lopózik,
A csend álmosan nyújtózik.
Kezem kulcsolom, s imára nyílik a szám
Téged így szeretlek Édesapám.

